

ΤΟ 4ο ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΗΜΕΡΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Η Διεθνής Ημέρα Δημοκρατίας εορτάζεται κάθε χρόνο στις 15 Σεπτεμβρίου με πρωτοβουλία της Διακοινοβουλευτικής Ένωσης (ΙΡΥ) από το 1997, ενώ από το 2007 θεσμοθετήθηκε από τον Οργανισμό Ηνωμένων Εθνών. Από τότε περισσότερα από 75 Κοινοβούλια διοργανώνουν κάθε χρόνο ειδικές εκδηλώσεις για τον εορτασμό της. Η Διακοινοβουλευτική Ένωση (ΙΡΥ) καλεί κάθε χρόνο τα κράτη-μέλη της να συμμετάσχουν στον εορτασμό της συγκεκριμένης ημέρας, καθώς αποτελεί ευκαιρία για προβληματισμό σχετικά με το νόημα και τη σημασία της δημοκρατίας και ταυτόχρονα για ενθάρρυνση του διαλόγου μεταξύ Κοινοβουλίων και πολιτών, ιδιαίτερα των νέων.

Η Δημοκρατία σε όλες τις εκφάνσεις της, από την Αρχαία Αθήνα έως τη σύγχρονη εποχή, όπου συνεχώς διευρύνεται γεωγραφικά, είναι το πιο συμμετοχικό πολίτευμα που γνώρισε η ανθρωπότητα. Ο εορτασμός στοχεύει στην ανάδειξη των αξιών που αντιπροσωπεύει η Δημοκρατία, μέσα από σειρά εκδηλώσεων και πρωτοβουλιών από κράτη και πολίτες. Στη χώρα μας, η Παγκόσμια Ημέρα Δημοκρατίας γιορτάζεται από το 2008 σε όλα σχολεία, με απόφαση του Υπουργείου Παιδείας.

Η φετινή σχολική χρονιά με τις ιδιαιτερότητες της λόγω της πανδημίας περιόρισε την επιθυμία μας να οργανώσουμε μια εκδήλωση για τη Διεθνή Ημέρα Δημοκρατίας. Σκεφτήκαμε όμως να μοιραστούμε μαζί σας το παραμύθι που έγραψαν την προηγούμενη χρονιά οι μαθητές του Β4. Το παραμύθι είναι μια συλλογική άσκηση δημιουργικής γραφής των μαθητών και εκπονήθηκε στο μάθημα της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας υπό την επίβλεψη της κ. Ντρίκου Θάλειας. Είναι εμπνευσμένο από το κείμενο του Σελ Σιλβερστάιν «Το δέντρο που έδινε» και από τις λαϊκές δοξασίες που αφορούν την καρυδιά. Ελπίζουμε να το απολαύσετε!

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΠΟΥ ΕΝΙΩΘΕ...

Κάποτε, στους δικούς μας καιρούς, ένα αγοράκι συνήθιζε να παίζει κάτω από τον ίσκιο μιας καρυδιάς. Κάθε μέρα το αγοράκι μαζί με τους καρπούς της μάζευε και τα πράσινα φύλλα της. Πάνω στα πεσμένα φύλλα έβρισκε λέξεις χαραγμένες από το απαλό αγέρι του καιρού της Δημοκρατίας.

ΙΣΟΝΟΜΙΑ, ΙΣΟΤΗΤΑ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ οι λέξεις γιατί - να το ξέρετε τα πράσινα φύλλα της καρυδιάς σύμφωνα με ένα μύθο μας δίνουν την ειρήνη. Όταν μασουλούσε τους καρπούς της έπλεκε με τα φύλλα της, Ήθελε να φτιάξει την κουβέρτα της Δημοκρατίας. Ήθελε με αυτήν να σκεπάσει όλον τον κόσμο.

Το αγοράκι άρχισε να γίνεται έφηβος. Παράτησε τα παιχνίδια του και την καρυδιά του. Όσο μεγάλωνε ξέχασε την κουβέρτα των φύλλων- ήθελε περισσότερο χρόνο για τον εαυτό του για τους φίλους του, για το κορίτσι του.

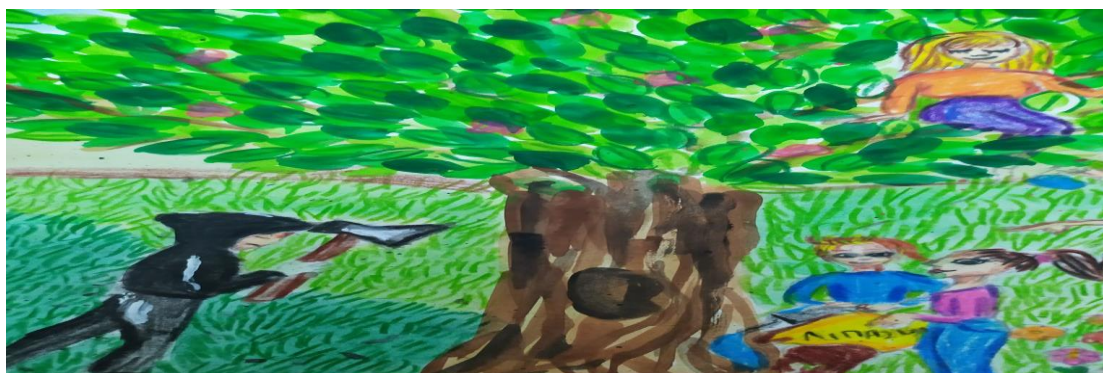
Επιβλήθηκε ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ... Νέοι καιροί, άλλοι καιροί. Παγωμένοι άνεμοι.

Τα δέντρα, λέει μια παράδοση, «έχουνε ψυχή κι ακούνε και νιώθουνε...». Η καρυδιά λυπήθηκε πολύ. Έχασε τον μικρό της φίλο. Πλέον τα φύλλα της δεν τα χάιδευε το απαλό αεράκι της Δημοκρατίας... Έριξε τα φύλλα της σα να ήταν χειμώνας. Σύμφωνα με τη λαϊκή πεποίθηση, τον χειμώνα ο ήλιος είναι στις ρίζες της καρυδιάς, και γι' αυτό το δέντρο είναι κρύο. Στα ξεραμένα φύλλα της που τα έσερνε ο παγωμένος άνεμος της Δικτατορίας νέες σκληρές λέξεις χαραχτηκαν: **ΘΥΜΟΣ- ΦΟΒΟΣ- ΤΥΡΡΑΝΙΑ-ΒΙΑ- ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟΣ- ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ...**

Οι άνθρωποι έγιναν σκληροί κι απάνθρωποι μεταξύ τους. Φέρονται άσχημα, απειλούν, ειρωνεύονται, συκοφαντούν, υποτιμούν, φιμώνουν και φιμώνονται. Το φθηνό πάπλωμα της βίας και της καχυποψίας σκεπάζει τις ζωές τους. Κουκουλώνει και τη ζωή του μικρού αγοριού που τώρα πλέον είναι έφηβος. Η καρδιά του είναι κρύα, πάντα παγωμένη και στην ψυχή του έχει φωλιάσει ο φόβος και η οργή χωρίς να ξέρει το γιατί.

Τα χρόνια περνούν... Ο έφηβος έγινε ένας νέος που είναι πάντα θυμωμένος με όλους και με όλα – χωρίς ποτέ να έχει βρει το γιατί. Κάποτε τα βήματά του τον έφεραν κοντά στην καρδιά του, την παλιά του φίλη. Απογοητευμένος από όλους και από όλα. Κι όμως κι εκεί ήταν καχύποπτος: και με το δέντρο των παιδικών του χρόνων. Ήξερε πως τα φύλλα της καρδιάς έχουν μαγικές δυνάμεις ειδικά τη νύχτα, όταν εκεί μαζεύονται οι "κακές ανάσες και νεράιδες". Απομακρύνουν τους δράκους και τις νεράιδες· έτσι την Κυριακή των νεράιδων κάθε κορίτσι και νύφη πρέπει να έχει φύλλα καρδιάς για να προστατεύεται. Γνώριζε πως κάτω από αυτό το δέντρο δεν πρέπει να αναπαυθεί κανείς ή να αποκοιμηθεί γιατί "αρρωσταίνει". Μα τότε συνειδητοποιεί πως δεν αρρωσταίνει από την παλιά του φίλη αλλά από τον παγωμένο άνεμο των καιρών του, από τον άνεμο της δικτατορίας. Αυτόν τον σκληρό βοριά που έχει παγώσει τις καρδιές των ανθρώπων. Επαίνεσε την παιδική του φίλη που προσπαθεί να κρατήσει το κρύο του χειμώνα στις ρίζες της. Ένωσε ένα με αυτή την παγωνιά, κατάλαβε γιατί είχε φωλιάσει ο φόβος και η οργή στην ψυχή του .

Ξαφνικά, για πρώτη φορά μια γλυκιά θύμηση από τα περασμένα άρχισε να ζεσταίνει την καρδιά του. Αναπόλησε το απαλό αεράκι της Δημοκρατίας, θυμήθηκε πώς μασουλούσε ανέμελος τους καρπούς του αγαπημένου του δέντρου, θυμήθηκε και τα πράσινα φύλλα της καρδιάς που γαληνεύουν τους νεκρούς του Κάτω κόσμου. Θυμήθηκε και την κουβέρτα των φύλλων, το παιδικό του παιχνίδι. Ήξερε πως χάθηκε-σκορπίστηκε από τον στρατηγό άνεμο που διαφεντεύει τη ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ. Οργίστηκε! Ήρθε στο νου του κάτι που είχε διαβάσει παλιά, θυμήθηκε πως η καρδιά είναι ένα από τα σύμβολα της άνοιξης και της αναβίωσης της φύσης. Και τότε για πρώτη φορά χαμογέλασε!

Η καρδιά του που έχει ψυχή και νιώθει, έριξε στο πρόσωπό του το τελευταίο ξεχασμένο πράσινο φύλλο της. Ο νεαρός βρίσκει ένα σπασμένο καρυδότσουφλο στη ρίζα του δέντρου. Χαράζει πάνω σε αυτό το τελευταίο φύλλο τη λέξη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ... Ύστερα στον κορμό της χαράζει τις λέξεις που φέρνουν τη **ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ** : την **ΙΣΟΝΟΜΙΑ**, την **ΙΣΟΤΗΤΑ**, τη **ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ**, την **ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ**.

Ο παγωμένος άνεμος λυσοσασμένα προσπαθεί να τις οβήσει. Η καρυδιά αντιστέκεται! Ο νέος την προστατεύει! Προσπαθεί να δέσει τα χέρια του στον κορμό της. Κάλεσε και τους παλιούς του φίλους του για βοήθεια . Και εκείνοι κάλεσαν τους δικούς τους φίλους. Κι εκείνοι κάλεσαν τους δικούς τους... Η ανθρώπινη αλυσίδα μεγάλωνε. Και καρυδιά που έχει ψυχή και νιώθει, ζεσταίνει τους χυμούς της με τις παλιές λέξεις που είναι χαραγμένες στον κορμό της. Νέα φύλλα, νιούτσικα, σαν τους νεαρούς που την φρόντισαν, πράσινα δειλά δειλά καλύπτουν τα γυμνά κλαριά της. Και η καρυδιά που έχει ψυχή νιώθει πως ο παγωμένος άνεμος θα γίνει αγέρι απαλό, φτάνει να το θελήσει ο παλιός της μικρός φίλος , φτάνει να το θελήσουν οι φίλοι του και οι φίλοι τους...

Συμμετείχαν οι μαθητές:Βοϊτσίδης Σπύρος , Καζαριάν Σπύρος Κασαράκη Κυριακή, Κελγιαννίδης Χρυσόστομος, Κεμερλή Ελένη, Κουπαρανίδης Ανέστης, ΚοτανίδουΕιρήνη, Λιόλιος Γιώργος, Μαλλιόπουλος Κων/νος, Μιχαηλίδης Ανέστης, ΠαπαγρηγορίουΑναστάσης, Πολυχρονιάδου Όλγα, ΣαρασλανίδηςΑναστάσης, Σκεντέρη Αντρέας, Συμεωνίδης Άγγελος, Ταχταμπά Γαρυφαλλιά, Τσανάι Μελίνα, Τσιφτσάκης Δημήτρης και Φίλκα Σοφία.

Η εικονογράφηση του παραμυθιού έγινε από τις μαθήτριες του Β2 Νικολιά Μαρία και Παπαδοπούλου Αναστασία.